

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 1 (352)
2020. gada
12. janvāris

AR DIEVA VĀRDU EKUMENISMA CEĻĀ

Sv. Hieronīms, kura 1600 nāves gadskārtu svinam šajā gadā, nenogurstoši pētīja svētos Rakstus, lai tur atrastu Kristu un visu dzīvi pieskaņotu zināšanām par viņu. Kristū viņš redzēja Dieva spēku un Dieva gudrību, uzskatīja, ka „tas, kas nepazīst Rakstus, nepazīst Dieva spēku un gudrību.” Viņš pat teica, ka „nepazīt Rakstus nozīmē nepazīt Kristu” (*Comm. in Is., Prol.: PL 24, 17*).

Hieronīma piemērs stiprina kristiešu dedzību kalpot Jēzum Kristum, kas nemitīgi atklājas sv. Rakstos, kurus nodod Baznīcas dzīvā Tradīcija. „Šī svētā Tradīcija un Svētie Raksti – gan Vecā, gan Jaunā Derība – ir kā spogulis, kurā svētceļojošā Baznīca kontemplē Dievu, no kura tā saņem visu, līdz tā skatīs Viņu vaigu vaigā tādu, kāds Viņš ir (sal. Jņ 3: 2)” (*Dei Verbum, n. 7*). Dievs aizvien sarunājas ar sava mīlotā Dēla Līgavu un Svētais Gars vada ticīgos uz visu patiesību, „liek viņos pārpilnībā mājot Kristus Vārdam (sal. Kol 3: 16)” (*Dei Verbum, n. 8*).

Kristiešiem, jākalpo Dieva Vārdam, jo „visai Baznīcas sludināšanai tāpat kā kristīgajai reliģijai jātiek saskaņotai ar Svētajiem Rakstiem” (*Dei Verbum, n. 21*). Tāpēc „Svētajiem Rakstiem jābūt plaši pieejamiem visiem Kristum ticīgajiem” (*Dei Verbum, n. 22*) ar atbilstoši pareiziem tulkojumiem. Tos būtu jāsaģatavo sadarbībā ar citiem kristiešiem un būtu jālieto visiem kopīgi. Sv. Raksti ir ļoti vērtīgi ekumenismā: „Šajā dialogā Svētie Raksti varenajā Dieva rokā ir lielisks instruments, kas noder, lai sasniegtu vienotību, kuru Pestītājs piedāvā visiem cilvēkiem” (*Unitatis redintegratio, n. 21*).

Bībeles biedrības ietvaros jau izveidojušās attiecības starp sv. Rakstu pētniekiem un tulkotājiem. Kaut kristieši, kuri no 18.-25. janvārim īpaši sanāk kopā uz vienotu lūgšanu, aizvien vairāk vienotos liecībā par Evaņģēliju un novērtētu Svētos Rakstus. Romas katoliskā Baznīca, saskaņā ar pāvesta Franciska nodomu, pirmo reizi tos īpaši izcels Dieva Vārda svētdienā – 26. janvārī.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 12. janvāris.

III svētdiena pēc Ziemassvētkiem

Kunga kristīšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas

sk.telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Ilonu

Krastiņu

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Franci un +Veroniku

Stivriņiem

Pirmdiena, 13. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Venerandas un Jāņa

Mežinsku veselību

Otrdiena, 14. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Regīnu Jakoveli

dzimšanas dienā

19.00 Sv. Mise Onkoloģiskajā centrā

Trešdiena, 15. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Līgas Roķes Reimates

veselību un Reimatu ģimeni

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 16. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Vili un dzimtas sakņu

dziedināšanu un atbrīvošanu

Piektdiena, 17. janvāris.

Sv. Antonijs abats. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Konstantinu

Ignatoviču, +Jāni Teivānu, +Andreju

Teivānu, +Helēnu Teivānu, +Antonu

Teivānu, +Juzefu Ignatoviču;

Jēzus Sirds litānija

Uzsākas lūgšanu nedēļa

par kristiešu vienotību

Sestdiena, 18. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Allas Kušas veselību

18.00 Sv. Mise – dziedināšanas

dievkalpojums

Svētdiena, 19. janvāris. Parastā

liturģiskā laikposma 2. svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par Skaidrītes

Vataginas ģimenes dzīvājiem un

mirušajiem

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Laimdotu

Jasūni

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 20. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Bronislavu Salmani un

+Jāni Vuškāni

Otrdiena, 21. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri, +Bronislavu,

+Jāzepu Luriņiem un +Lidiju Dongu

18.00 Sv. Mise Adorācijas kapelā

Trešdiena, 22. Janvāris.

8.00 Sv. Mise par Vili, atbrīvošanu un

dzimtas sakņu dziedināšanu

16.30-18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Ceturtdiena, 23. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Vilhelmu Ikaunieku un +Armandu Gertneru

Piektdiena, 24. janvāris.

Sv. Sales Francisks, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Ziemeņa dzimtas sakņu dziedināšanu; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 25. janvāris.

Sv. apustuļa Pāvila konversija. Svētki. Lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību noslēgums.

8.00 Sv. Mise par Oļševsku dzimtas dzīvajiem un mirušajiem

Svētdiena, 26. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 3. svētdiena. Dieva Vārda svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par Helēnas veselību un pateicībā par nodzīvotajiem gadiem

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Trukanes Maijas veselību.

Kristības un Pirmā svētā Komūnija

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Ar Dieva Vārdu ekumenisma ceļā
(noslēgums no 1.lpp.)

Šādu virzību sekmē bibliskā un liturģiskā atjaunotne, ekumeniskās iespējas kalpošanā Evaņģēlijam. Tāpat arī Dieva Vārda apcere, mācoties kaut vai iedziļināšanos Vārdā ar seno *lectio divina* praksi, lūgšanu un kristīgās kopienas sadraudzību. Svētais Augustīns teicis: „Jo vairāk vēlme (pēc Dieva godības) pilda

mūsu sirdis, jo spējīgāki esam pieņemt Dievu. Dievišķie Raksti, tautas sanāksme, noslēpumu svinēšana, svētā kristība, Dieva slavas dziesmas, pat mūsu sludināšana: viss palīdz mūsos rosināt šo vēlmi. Viss vērsts uz to, lai sētu šo vēlmi un liktu tai uzdīgt, bet arī lai uzaudzinātu un aizvien vairāk attīstītu, līdz tā varētu pieņemt to, ko acs nav redzējusi, auss nav dzirdējusi, nedz kas ienācis cilvēka prātā” (*Tract. in Evan. Ian. 40, 10*).

Lai šī lūgšanu nedēļa nostiprina mūsos mīlestību uz Dieva Vārdu kristiešu kopīgajā dzīves un kalpošanas ceļā!

“Caritas” Ziemassvētku svinības

Ziemassvētku laika smaržas, krāsas un garšas ienāk pilsētā un tās iemītniekos pa dažādiem ceļiem – vieni tās mēģina iegūt iepirkšanās vietās, pērkot daudz, dārgi un pat nezinot, kāpēc. Tā ir pieņemts, ko citi teiks, ja tā nebūs? Vēl kādi meklē mieru pie Iemiesotā Vārda kājām, kurš nācis pasaulē apgaismot katru cilvēku, bet tiem, kuri gatavi Viņu uzņemt, dot īpašu dāvanu – spēku, autoritāti kļūt par Dieva bērniem.

Jēkaba katedrāles “Caritas” grupas aprūpējamie kopā ar saviem aprūpētājiem, V.E. arhibīskapu Z.Stankeviču un katedrāles garīdzniekiem svinēja Mūžīgā Vārda ienākšanu pasaulē, pulcējoties svētdien, 29. decembrī uz Svēto Misi un sadraudzības mielastu.

Arhibīskapa sacītā homīlija pievērsa sanākušo svinību dalībnieku uzmanību dažām būtiskām patiesībām, īpaši izceļot Vecās Derības lasījuma (skat. *Sīr 3. 3-7, 14-17a*) vārdus par tēva vietu ģimenē, kā

Svētais Bazīlijs Lielais

Turpinot pārdomas par sv. Bazīliju Lielo, kuru pieminam 2. janvārī, izmantojam atziņas no sv. Jāņa Pāvila II pirms 40 gadiem izdotās apustuliskās vēstules *Patres Ecclesiae*.

Mīlestība uz Kristu un Viņa Evaņģēliju lika viņam tik daudz ciest tāpēc, ka Baznīcā toreiz pastāvēja šķelšanās. Tāpēc viņš neatlaidīgi meklēja vēl iedarbīgāku un skaidrāku kopību ar visām Baznīcām.

Kristiešu nevienprātība dara neskaidru Evaņģēlija patiesību un plosa pašu Kristu (sal. 1 Kor 1,13). Ticīgo šķelšanās atrodas pretstatā vienas kristības spēkam (sal. Ef 4,4). Kristū nokristītie kļūst pat viena mistiska persona (sal. Gal 3,28); šķelšanās vērsas pret Kristus valdīšanu, pret Dieva Vārda autoritāti un vienojošo spēku, vienīgo likumu, kuram visiem ticīgajiem saskanīgi jāpaklausa.

Vietējo Baznīcu šķelšanās, tāpat, tik skaidri un tieši vērstā pret Kristu un bibliisko mācību, ka, pēc Bazīlija uzskatiem, vienotības atjaunošana var vienīgi notikt visiem pievēršoties no jauna Kristum un viņa vārdam.

Savā daudzveidīgajā kalpošanā Bazīlijs, līdz ar to, kā pienākas visiem Vārda sludinātājiem, kļuva par apustuli un Kristus kalpotāju, Dieva noslēpumu dalītāju, Viņa Valstības vēstnesi, dievbijības paraugu un noteicēju, Baznīcas miesas aci, Kristus avju ganu, līdzcietīgu ārstu, tēvu un aprūpētāju, Dieva līdzstrādnieku, Dieva vīna koka stādītāju, Dieva svētnīcas cēlāju.

Šajā spraigajā, sāpīgajā, nepārtrauktajā darbā un cīņā Bazīlijs uzpurēja savu dzīvi un atdeva sevi upurī. Viņš nomira pirms sasniedza 50 gadus, smaga darba un askētisma novārdzināts.

Izceļot vismaz dažas ļoti svarīgas norādes sv. Bazīlija mācībā, varētu labāk risināt arī pašreizējā laika problēmas un grūtības, un šādi palīdzēt tagad un nākotnē.

Lai nešķiet abstrakti sākt ar Bazīlija mācīto par Vissvētāko Trīsvienību. Tiešām, nevar ar ko citu labāk sākt, ja vēlamies izsekot viņa domāšanai.

Kas tad vairāk būtu svarīgāks vai noderīgāks dzīvei kā Dieva dzīves noslēpums? Vai var pastāvēt par to vēl zīmīgāka un vitālāka atsauce katra cilvēka dzīvē?

Runājam par jauno cilvēku, kas pieskaņojies šim noslēpumam savā iekšējā dabā un dzīvē; un par katru cilvēku, vai tas to zina vai nezin; jo katrs ir radīts priekš Kristus, mūžīgā Vārda, un katrs ir aicināts no Gara un

Garā godināt Tēvu.

Vissv. Trīsvienība ir pamatnoslēpums: tas attiecas uz pašu Dieva noslēpumu, vienu dzīvo un patieso Dievu.

Bazīlijs stingri sludina šo noslēpumu: dievišķo vārdu triāde, viņš saka, noteikti norāda uz trim atsevišķām hipostāzēm jeb personām. Bet vienlīdz stingri viņš aplicina to absolūto nepieejamību.

Cik skaidri viņš saprata, ka vājš un nepietiekošs ir jebkāds teoloģisks izklāsts! Nevienš, viņš teica, nespēj to cienīgi veikt, un šī noslēpuma lielums pārsniedz jebkādu izteikumu, tā ka pat eņģeļu mēles to nevar sasniegt.

Dzīvais Dievs, tātad, ir neapzināma un neizpētāma realitāte! Tomēr, Bazīlijs zina, ka viņam „vajag” par to runāt pirms visa un vairāk par visu citu. Un tā ticot viņš runā (sal. 2 Kor 4,13): mīlestības spēkā, paklausībā Dieva pavēlei, lai celtu Baznīcu, kurai „nekad neapnīk dzirdēt šādas lietas”.

Tomēr varbūt ir precīzāk teikt, ka Bazīlijs kā īsts „teologs” par šo noslēpumu drīzāk dzied nekā runā. Viņš dzied par Tēvu: „visa sākumu, eksistējošā cēloni, dzīvo būtņu sakni” un vispirms par „mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu”. Par to, ka Tēvs ir vispirms attiecībā ar Dēlu, tāpat kā Dēls - Vārds, kas kļuva miesa Marijas klēpī - ir vispirms attiecībā ar Tēvu.

Šādi, tātad, Bazīlijs viņu apcer un dzied par viņu kā „nepieejamu gaismu”, „neaptveramu spēku”, „bezgalīgu lielumu”, „pārspožo godību”, kāds ir Trīsvienības noslēpumam, Dievam ar Dievu, „Tēva labestības attēlam un viņam līdzīgam veidola zīmogam”.

Tikai šādi, apliecinot Kristu nepārprotami kā „vienu no svētās Trīsvienības”, Bazīlijs tad var redzēt viņu ar pilnīgu reālismu viņa cilvēcībā. Un viņš var noteikt Kristus veikto bezgalīgo attālumu mūs meklējot; var atklāt lielo pazemības dziļumu Dieva Dēlam, kas „lai gan bija Dieva veidā... pazemināja sevi, pieņemdam kalpa veidu”(sal. Fil 2,6-7).

Bazīlija mācībā godības kristoloģija nekādi nevājināja pazemojuma kristoloģiju; tieši pretēji, tā kalpo, lai ar vēl lielāku spēku vēstītu Evaņģēlija centrālo saturu, kas ir krusta Vārds (sal. 1

Kor 1,18) un krusta ieļauojums (sal. Gal 5,11).

Kristus paklausība ir īsts „Evaņģēlijs”, proti, Dieva atpestīšanas mīlestības īstenošanās paradoksālā veidā tieši tāpēc un tikai tāpēc, ka paklausa „Viendzimušais Dieva Dēls, mūsu Kungs un Dievs... caur kuru tika radītas visas lietas”; un šī paklausība var pakļaut mūsu stūrgalvīgo nepaklausību. Ciešanām, kuras izcieš Kristus, bezvainīgais Jērs, kas neatvēra savu muti pret saviem vajātājiem (sal. Is 53,7), ir bezgalīgs raksturs, mūžīga un universāla vērtība, tieši tāpēc, ka šādi cieta „debesu un zemes Radītājs un Kungs, kuru pielūdz katra garīga un miesīga radība, ar sava spēka Vārdu panesot visu”(sal. Ebr 1,3); šādi Kristus ciešanas apvalda mūsu darbību un nomierina mūsu dusmas.

Visbeidzot, krusts ir patiešām mūsu „vienīgā cerība” - ne tātad sakāve, bet pestīšanas notikums, „uzaugstināšana” (sal. Jņ 8,32-33) un milzīga uzvara -

tikai tāpēc, ka pie krusta pienaglotais un uz krusta mirušais ir „mūsu Kungs un visu Kungs”(sal. Ap.d.10,36); „Viņā tika radīts viss, redzamais un neredzamais, Viņam piemīt no Tēva dotā dzīvība un Viņš no Tēva saņēmis visu varu”; šādi Kristus nāve atbrīvo mūs no tām „nāves bailēm”, kurām visi vergojam (sal. Ebr 2,15).

„No Kristus izgāja Svētais Gars, patiesības Gars, Dēla adopcijas dāvana, nākošā mantojuma ķīla, mūžīgo labumu pirmie augļi, dzīvinošais spēks, svētdares avots, no kura katra racionāla un prātīga radība saņem spēku godināt Tēvu un atkārtot Viņam mūžīgo doksolģiju”. Šī himna no Bazīlija anaforas labi sintēzes

veidā izsaka Gara lomu pestīšanas ekonomijā.

Gars, kas dots katram nokristītajam, ir darbīgs katra cilvēka harizmās un katram atgādina Kunga mācību. Pats Gars dzīvina visu Baznīcu, to regulē un dzīvina ar savām dāvanām un dara to pilnībā par „garīgu” un harizmātisku miesu.

No šejienes Bazīlijs rāmi apcer Gara noslēpumaino un neizprotamo „godību”, apliecinot, ka viņš ir pār katru radību, Karalis un Kungs, jo mūs pārveido, lai mēs kļūtu līdzdalībnieki dievišķajā dabā (būtu dievišķoti,) un arī, ka Viņš ir Svēts, jo mūs svētdara.

Trīsvienības noslēpuma žilbinošā gaisma noteikti neatstāj ēnā cilvēka godību: tieši pretēji, tā to maksimāli izceļ un atklāj.

Cilvēks tiešām nav Dieva sāncensis, kas muļķīgi vērstos pret viņu; nedz viņš ir bez Dieva, atstāts savas vientulības izmisumā. Viņš atspoguļo Dievu un viņa attēlu. Tāpēc, jo vairāk izpaužas Dievs, jo vairāk cilvēks atspoguļo Viņa gaismu; jo vairāk pagodināts Dievs, jo vairāk cildināta cilvēka cieņa.

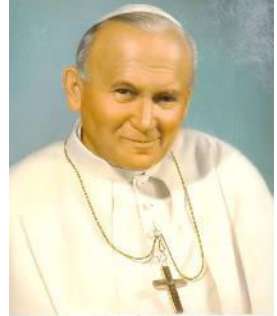
Cilvēks saņēma prātīgumu būtībā, lai pazītu Dievu un saņēma brīvību, lai dzīvotu saskaņā ar Viņa likumu. Vienīgi kā Dieva attēls cilvēks pārsniedz visu dabisko kārtību, būdams „pagodināts vairāk kā debesis, vairāk kā saule, vairāk kā staru kori, par kuriem, starp citu, sauca debesis kā visaugstā Dieva atveidu?”

Tieši tāpēc cilvēka godība radikāli atkarīga no viņa attiecībām ar Dievu: cilvēks pilnīgi sasniedz savu „karalisko” cieņu, vienīgi īstenojot sevī Dieva attēlu, un kļūst patiesi par sevi, tikai iepazīstot un iemīlot Viņu, caur kuru viņam ir prāts un brīvība. (Nobeigums sekos)

Cilvēces Atpestītājs

Svinot sv. Jāņa Pāvila II simtgadi (2020. gada 18. maijā), aizsākam viņa svarīgākajiem darbiem vēltu sēriju.

Pāvesta pirmā enciklika „Cilvēces atpestītājs” (*Redemptor Hominis*) parakstīta 1979. gada 4. martā un pastāv kā visu turpmāko pontifikāta gadu programmatiskā ierosme, kas liecina par ticību Kristum Dieva Dēla iemiesošanās un atpestīšanas noslēpumu ietvaros. Jēzus Kristus atrodas Baznīcas ticības, mācības, teoloģijas un dzīves centrā. Pasaule nav

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

pašpietiekama: tai vajadzīga Dieva mīlestība, kurā radība tiek atjaunota un Dieva Dēls, kurā cilvēka daba pacelta nesalīdzināmā cieņā.

Dievs Kristū galīgi tuvojies cilvēkiem, palīdzējis tiem saprast savu cilvēcību, kas kļūst cēla Dieva bērna žēlastības dēļ. Baznīcas misija ir palīdzēt katram atrast sevi Kristū. Baznīcai jāveicina Kristus vienošanās ar katru cilvēku. Tieši cilvēks ir galvenais, pašā Kristus noietais ceļš Baznīcai, kas nes tam patiesību par Dievu un pašam par sevi.

Pasaule pati par sevi nevar gūt atbrīvošanu no ļaunuma, ciešanām un nāves. Situācija šķiet tālu esoša no objektīvām morālām prasībām, taisnības un sociālās mīlestības nosacījumiem. Baznīcai nākas saskarties ar patēriņa pieejām, nepakārtotu brīvību, labumu

netaisnīgu sadali, solidaritātes trūkumu, cilvēktiesību pārkāpumiem.

Kristus caur krustu vienojies ar Baznīcu. Lai katrs ņemtu dalību atpestīšanas noslēpumā, Baznīcai spēcīgi jāvienojas ar katru cilvēku. Viņas sūtība ir veicināt katra cilvēka aicinājumu Kristū, darbojoties pravietiski atbildībā par patiesību, priesteriski dalot sakramentus un karaliski kalpojot (sal. Mt 20: 28). Tas darāms patiesā brīvībā, kas izpaustos pašatdevē un gatavībā uzpurēties citu labā. Pilnīga patiesība par cilvēka brīvību ietverta Atpestīšanas noslēpumā.

Visa enciklika aptver divu veidu attiecības: vispirms, Kristus attiecības ar cilvēku. Vienīgi Kristus atbild uz cilvēka sirds ilgām pēc patiesības, brīvības, dzīves pilnības un kopienas. Ar Dieva Dēla iemiesošanos cilvēka daba pacelta savā cieņā, Dēls savā ziņā vienojies ar katru cilvēku (sal. *Gaudium et spes*, 22). Ar atpestīšanu Jēzus ir kā jaunais Ādams, kas no jauna Dievu vieno ar savu radību. Atpestīšanā izpaužas Dieva mīlestība, kas palīdz cilvēkam atgūt savas cilvēcības vērtību un cieņu.

Otrkārt, runa iet par Baznīcas attiecībām ar cilvēku. Baznīca kalpo cilvēkam vienmēr atpestīšanas noslēpuma ietvaros. Kalpo kā māte par visu cilvēku skata to paša Kristus acīm. Kalpojot cilvēkam, kalpo Kristum. Baznīca ir Dieva pilnvarota iestāties par patiesu cilvēcību, veicināt katra cilvēka cieņu, jo katrs ir Kristus atpestīts.

Enciklika *Redemptor Hominis* liek pamatus pāvesta mācībai par cilvēka cieņu dažādās individuālās un sociālās

izpausmēs. Šie pamati izriet no Jēzus kā Cilvēka un Dieva iemiesošanās un atpestīšanas. Vienīgi Kristus iemiesotā un dievišķā cilvēcība piešķir nozīmi cilvēka dzīvei un atklāj katra cilvēka cēlo aicinājumu.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

SVĒTDIENAS SKOLAS

NODARBĪBAS

uzsākas 2020.g. 16. februārī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju

(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv